

בש"פ 4999/22 - זיאד אלחרומי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4999/22

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: זיאד אלחרומי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 2.6.2022 במ"ת 42130-05-22 שניתנה על-ידי
כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: כ"ח בתמוז התשפ"ב (27.7.2022)

בשם העורר: עו"ד נס בן-נתן

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי-כראם

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 2.6.2022 (מ"ת 42130-05-22, השופט נ' אבו טהה) שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. ביום 19.5.2022 הוגש נגד העורר כתב אישום לבית המשפט המחוזי. על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 1.5.2022 נמצאו בתא המטען של רכב הרשום על שמו של העורר (להלן: הרכב), בעת שנהג בו, כ-1,196.78 גרם נטו של סם מסוכן מסוג קוקאין (להלן: הסם). הרכב נתפס באזור כביש 6, במסגרת פעילות משטרתית, והסם נמצא בו לאחר פירוק כיסוי הפלסטיק והבד שעטף את תא המטען של הרכב (להלן: כיסוי תא המטען). על רקע האמור יוחסה לעורר עבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973.

3. העורר נעצר ביום שבו נתפס הסם ברכבו, ומעצרו הוארך מעת לעת. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי בידי המדינה קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירה המיוחסת לעורר, לרבות דו"חות פעולה של השוטרים שעצרו את הרכב וביצעו בו חיפוש, חוות דעת מומחה ביחס לסוג הסם ולכמותו, וכן דנ"א של העורר שנדגם מחלקו הפנימי של כיסוי תא המטען. עוד נטען כי בעניינו של העורר קמה עילת מסוכנות עקב כמות הסם הגדולה שנתפסה ברכבו, וכן הודגשה עילת המעצר הסטוטורית שחלה ביחס לעבירות סמים כפי שמורה סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). לבסוף, הודגש כי במקרה דנן, לנוכח כמות הסם שנתפס, "ברור כי מטרת הובלת הסם הייתה לשם סחר".

4. ביום 2.6.2022 התקיים דיון בעניינו של העורר בבית המשפט המחוזי. המדינה טענה בדיון לקיומן של ראיות לכאורה, ובהן תפיסתו של הסם בעת שהעורר נהג לבדו ברכב, שאף רשום על שמו, וכן הימצאותו של חומר הדנ"א בחלקו הפנימי של כיסוי תא המטען של הרכב, המקום שבו נמצא הסם. מעבר לכך, הצביעה המדינה גם על מידע מודיעיני שהתקבל בנוגע לכך שהרכב משמש לסחר בסמים.

5. בא-כוחו של העורר לא חלק על העובדות המתוארות בכתב האישום, אך טען כי אין די בתשתית הראייתית הלכאורית שהוצגה כדי להעיד על מודעותו של העורר להימצאות הסם ברכבו. זאת, לטענתו, משום שהרכב נרכש על-ידו יחד עם ששת אחיו, שכולם יחד עושים שימוש ברכב במשותף, גם אם הוא רשום באופן פורמאלי על שמו של העורר. בנוגע לממצאי הדנ"א טען בא-כוח העורר כי בעבר היה לעורר תקר בצמיג שאותו הוא החליף, מה שמניח את הדעת באשר לממצאים הפורנזיים שנדגמו מתא המטען. באשר לחומר המודיעיני, בא-כוח העורר טען כי מהפרפרזה שקיבל עולה כי המידע התייחס לרכבו של העורר ולא לעורר עצמו. עוד הצביע בא-כוח העורר על גילו הצעיר של העורר שהוא אף נעדר עבר פלילי.

6. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות במקרה זה ראיות לכאורה, בהתחשב בכך שבשלב הנוכחי ניתן להסתפק בראיות נסיבתיות שיש בהן להביא למסקנה לכאורית ברורה בדבר קיומו של סיכוי סביר להרשעה. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי בהיעדר מחלוקות של ממש בנוגע לעובדות המתוארות בכתב האישום, השאלה המרכזית בהקשר הראיות לכאורה עוסקת ביסוד הנפשי, קרי במודעותו של העורר להימצאות הסם ברכבו. בית המשפט המחוזי קבע כי די במכלול הנתונים ובעיקר, העורר נתפס עם הסם בעת שנהג בגפו ברכב הרשום על שמו; דנ"א של העורר נמצא בכיסוי תא המטען בסמוך למקום שבו הוסלק הסם - כדי לגבש פוטנציאל ראייתי לכאורי להרשעה. מעבר לכך, בית המשפט המחוזי קבע כי המסוכנות העולה מעבירות סמים חמורות מצדיקה מעצר עד תום ההליכים גם כאשר מדובר בנאשמים צעירים נעדרים עבר פלילי. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי במקרה זה לא הונחו בפניו נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה מהכלל של מעצר מאחורי סורג ובריש בעבירות סמים שלא לצריכה עצמית. על כן, בית המשפט המחוזי קבע כי בשום לב לסוג הסם ולכמותו, מתייתר הצורך בהפנייתו של העורר לעריכת תסקיר של שירות מבחן. במכלול הנסיבות, הורה אפוא בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

7. הערר שבפני מכון כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, שב העורר על טענותיו כפי שנטענו בבית המשפט המחוזי, והוצגו לעיל. בכלל זה, העורר טוען כי התשתית הראייתית הלכאורית אינה מספקת במקרה דנן, בשום לב לכך שאחיו של העורר רכשו את הרכב יחד, כך שרישומו על שמו של העורר הוא טכני בלבד, ושכול אחיו של העורר משתמשים ברכב באופן תדיר. העורר מוסיף כי החומר המודיעיני הרלוונטי שהוביל לחיפוש ברכבו אינו מתייחס ספציפי לעורר, אלא לרכב ולכך שמי שעתיד היה לבצע עבירה הוא "בחור בדואי". העורר מוסיף ומעלה טענות באשר לרלוונטיות ממצאי הדנ"א. "לחלופין ולמען הזהירות" טוען העורר כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שלא בחן כל חלופת

מעצר בעניינו בשים לב לכך שהוא אדם צעיר ללא עבר פלילי, אשר אינו נטוע בעולם הפלילי, על-פי הנטען.

8. הדיון בערר התקיים בפני ביום 27.7.2022. בעיקרו של דבר, חזר בא-כוחו של העורר על טענותיו, תוך הדגשת חולשת הראיות. כן הוא עמד על כך שמדובר ב"דנ"א מועבר" (המכונה לעתים "העברה שניונית") של העורר, שיכול היה להיות מועבר לכיסוי תא המטען גם על-ידי כל אחד מאחיו של העורר שעושים שימוש תדיר ברכב. מנגד, באת-כוחה של המדינה טענה כי דין הערר להידחות. לשיטתה, בהתחשב בכך שהרכב נמצא בבעלות העורר והוא נמצא נוהג בו כאשר הסם ברשותו - נוצרה תשתית ראייתית מספקת, ולא עלה בידי העורר לשנות מכך.

9. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה שדין הערר להידחות. בראש ובראשונה, יובהר כי כפי שכבר נקבע בפסיקתו של בית משפט זה, מעת שנתפס סם ברכבו של העורר בעת שזה נהג בו, קמה חזקה בדבר ידיעתו הקונסטרוקטיבית על הימצאות הסם ברכב, וכן בדבר מודעות לטיבו של החומר (ראו למשל: ע"פ 1345/08 איסטחרוב נ' מדינת ישראל, פסקאות י-ט"ז (18.5.2009); בש"פ 6729/14 אזברגה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.10.2014)). אכן, הערר ניסה להדגיש מאפיינים תרבותיים ומשפחתיים של העורר, החי בחברה מסורתית וחולק רכב אחד עם אחיו. אולם, לאמיתו של דבר, אין מדובר בנסיבות חריגות. טענותיו של העורר יתבררו בהליך העיקרי. לצורך שלב זה של הליך המעצר - די לי בקיומו של פוטנציאל ראייתי לכאורי להרשעה.

10. ומכאן - לעילת המעצר ולאפשרות לשחרורו לחלופת מעצר. העבירה המיוחסת לעורר מקימה חזקה מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים. כידוע, רק במקרים חריגים יורה בית המשפט על מעצרו של נאשם בעבירות סמים חמורות במתכונת של מעצר בפיקוח אלקטרוני (ראו והשוו: בש"פ 8262/12 אלדנפירי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.11.2012); בש"פ 3095/18 צ'צ'יק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (26.4.2018); בש"פ 7213/20 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (28.10.2020)). לעניין זה כבר נפסק לא פעם, כי גילו הצעיר של הנאשם והעובדה שהוא נעדר עבר פלילי אינם בהכרח נסיבות חריגות המצדיקות שלא לעצרו מאחורי סורג ובריח (ראו: בש"פ 4457/18 אלסייד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.6.2018); בש"פ 7968/20 עטא נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.11.2020)). במקרה זה, לנוכח כמות הסם וסוגו, ובהיעדרן של נסיבות חריגות נוספות שמצדיקות הקלה עם העורר, לא מצאתי כי יש מקום להתערב במסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה אין מקום לבחון חלופת מעצר בעניינו.

11. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י' באב התשפ"ב (7.8.2022).

ש ו פ ט ת